

Sygn. akt II K 588/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 października 2015 roku

Sąd Rejonowy II Wydział Karny w Ś. w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Zaganiacz

Protokolant: Barbara Lesiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy B. U.

po rozpoznaniu w dniach 2.02.2015r., 19.03.2015r., 16.04.2015r., 5.05.2015r., 26.05.2015r., 23.06.2015r., 16.07.2015r., 21.09.2015r., 22.10.2015r., sprawy karnej

R. G.

urodzonego (...) w Ś., syna L. i E. z domu K.

oskarżonego o to, że:

I. w okresie od 12 stycznia 2014 roku do 28 lutego 2014 roku w Ś., woj. (...), uporczywie nękał byłą konkubinę E. D., w ten sposób, że wielokrotnie dzwonił na jej prywatny numer telefonu, wysyłał wiadomości SMS; groził pozbawianiem życia i zniszczeniem mienia oraz podpaleniem piwnicy, wybił szybę w oknie, przychodził pod jej miejsce zamieszkania, czym wzbudził u pokrzywdzonej poczucie zagrożenia i w istotny sposób naruszał jej prywatność,

tj. o czyn z art. 190a § 1 kk

I. styczniu 2014 roku w Ś., woj. (...), groził S. Ł. (1) i W. Ł. podpaleniem piwnicy i ciągnika, wzbudzając w nich uzasadnioną obawę, że groźba ta będzie spełniona,

tj. o czyn z art. 190 § 1 kk

II. dniu 12 stycznia 2014 roku w Ś., woj. (...), rzucając kostką brukową przez okno spowodował u W. R. obrażenia ciała w postaci otarcia naskórka szyi po lewej stronie dł. 1 cm, otarcia naskórka lewej ręki dł. 2 cm, skutkujące rozstrojem zdrowia na okres poniżej dni siedmiu,

tj. o czyn z art. 157§ 2 kk

I. oskarżonego **R. G.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt I części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 190a § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **R. G.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt II części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 190 § 1 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego **R. G.** uznaje za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt III części wstępnej wyroku, tj. występku z art. 157 § 2 kk i za to na podstawie powołanego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk łączy kary orzeczone w pkt I - III wyroku i wymierza oskarżonemu karę łączną 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. G. kwotę 1 549, 80 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych osiemdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony z urzędu udzielonej oskarżonemu R. G. z urzędu;

VI. zwalnia oskarżonego **R. G.** od ponoszenia kosztów sądowych, w tym opłaty, zaliczając wszelkie poniesione tymczasowo wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pokrzywdzona E. D. zamieszkuje wraz ze swoją córką W. R. w mieszkaniu przy ul. (...) w Ś.. W okresie od lipca 2008 roku do sierpnia 2011 roku pokrzywdzona pozostawała w związku konkubenckim z oskarżonym R. G.. Na początku stosunki pomiędzy nimi układały się w miarę poprawnie, jednak z upływem czasu uległy pogorszeniu w związku z manifestowaniem zazdrości ze strony oskarżonego oraz nadużywaniem przez niego alkoholu. Po zerwaniu z oskarżonym i opuszczeniu przez niego jej mieszkania pokrzywdzona zaczęła otrzymywać od niego smsy, które zawierały wyzwiska i groźby pod jej adresem. Z ich treści wynikało, że ktoś podpalił jej dom, powybił szyby, zawierały ostrzeżenia, aby uważała na siebie. Nadto w tych wiadomościach E. D. była wulgarnie określana suką, kurwą, dziwką. Wskazywały one również na fakt, iż jest ona śledzona. R. G. w tym czasie chodził za pokrzywdzoną, wydzwaniał do ich wspólnych znajomych przedstawiając ją w złym świetle. W mieszkaniu pokrzywdzonej kilkukrotnie zostały wybite szyby. Oskarżony dopuścił się również włamania do mieszkania pokrzywdzonej, skąd dokonał kradzieży różnych przedmiotów.

Prawomocnym wyrokiem tut. Sądu z 28 stycznia 2015 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt II K 472/12, oskarżony został skazany za przestępstwa z art. 190a § 1 kk oraz z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, popełnione na szkodę pokrzywdzonej, na karę łączną roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na 4 lata próby.

Dowody:

Zeznania E. D. k. 171-172, 2-3, 5, 6-7, 17-19

Odpisy wyroków tut. Sądu w sprawie II K 472/12 oraz Sądu Okręgowego w Świdnicy w sprawie IV Ka 276/15 wraz z uzasadnieniami k. 336-342

W trakcie prowadzenia postępowania karnego w w/w poprzedniej sprawie, w styczniu 2014 roku, oskarżony nadal wysyłał do pokrzywdzonej liczne wulgarnie sms-y, zawierające groźby pod adresem jej samej i jej rodziców – S. i W. Ł., zamieszkałych w P. (ul. (...)), dotyczące wybicia jej szyb w oknach, podpaleni jej mieszkania, piwnicy, domu i ciągnika jej rodziców. Wykonywał również liczne połączenia na jej telefon komórkowy. Z treści otrzymywanych wiadomości wynikało, że pokrzywdzona jest obserwowana i wzbudzały one u niej poczucie zagrożenia, pokrzywdzona obawiała się realizacji zawartych w nich pogroźek. Również rodzice pokrzywdzonej, których poinformowała ona o opisanej sytuacji i treści otrzymywanych od oskarżonego sms-ów, obawiali się spełnienia zawartych w nich groźb.

Kontaktując się z pokrzywdzoną R. G. posługiwał się różnymi numerami telefonów, min. numerem 880 167 092.

W nocy 12 stycznia 2014 roku oskarżony rzucił kostką brukową w okno mieszkania E. D.. Kamień wybił szybę, której odłamki zraniły śpiącą w pobliżu okna córkę pokrzywdzonej – W. R.. Doznała ona w związku z tym obrażeń ciała w postaci otarcia naskórka szyi po lewej stronie o długości 1 cm, otarcia naskórka lewej ręki o długości 2 cm, skutkujących naruszeniem czynności jej ciała na okres nieprzekraczający 7 dni.

Dowody:

Zeznania świadków:

E. D. k. 171-172, 2-3, 5, 6-7, 17-19

W. Ł. k. 170, 48

S. Ł. (1) k. 170v., 35-36

S. Ł. (2) k. 195v., 24

Z. S. k. 195v.-196, 27

K. R. k. 196, 21

D. M. k. 68-70

Dane bilingowe k. 57-69

Opinia biegłego z zakresu informatyki k. 223-249

Opinia lekarska k. 40

Notatka z oględzin ciała k. 11

Opinia sądowo-psychologiczna k. 180-185

R. G. ma 35 lat, jest ojcem jednego dziecka. Był wielokrotnie karany sądownie.

Dowody:

dane osobopoznawcze, k. 169

dane o karalności k. 272-274

Oskarżony R. G. nie przyznał się do zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, iż nie ma nic wspólnego ze zdarzeniami, które są przedmiotem sprawy, zaprzeczył, aby kierował do pokrzywdzonej sms-y zawierające wulgarne wyzwiska lub groźby, stwierdził, że nigdy nie groził jej rodzicom. Nie przyznał się do wybicia szyby w oknie mieszkania pokrzywdzonej i zranienia jej córki. Stwierdził, że jeszcze w czasie, gdy przebywał w zakładzie karnym pokrzywdzona utrzymywała z nim regularny kontakt i ich relacje były prawidłowe. Na rozprawie podtrzymał uprzednio złożone wyjaśnienia.

Wyjaśnienia oskarżonego k. 169-170, 84

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowiły przede wszystkim dowody osobowe w postaci zeznań pokrzywdzonej E. D. oraz świadków: S. Ł. (1), W. Ł., K. R. i D. M., uzupełnione zeznaniami S. Ł. (2) i Z. S., a także dowody z dokumentów zgromadzone w aktach sprawy.

Rekonstrukcja ustalonych faktów opierała się w niniejszej sprawie w głównej mierze na zeznaniach pokrzywdzonej E. D.. Jej wypowiedzi na temat okoliczności zdarzeń będących przedmiotem sprawy były spójne i logiczne, charakteryzowała je konsekwencja. Świadek stanowczo twierdziła, że identyfikowała oskarżonego jako autora wulgarnych sms-ów, zawierających groźby czy wskazujących na obserwowanie jej przez nadawcę, zaprzeczała, aby mogły one pochodzić od innej osoby. Zeznania pokrzywdzonej, w których wskazywała, iż była przez byłego konkubenta śledzona, dręczona smsami, wyzywana, współbrzmiały z zeznaniami osób trzecich – rodziców pokrzywdzonej, którym relacjonowała ona powołane okoliczności i prezentowała wiadomości sms, zawierające groźby również pod ich adresem, K. R. oraz S. Ł. (2) i Z. S., zatrudnionych w szkole, gdzie uczy się W. R.. Świadcowie potwierdzali okoliczności, o których zeznawała pokrzywdzona, wskazywali, że była ona zastraszona, obawiała się o bezpieczeństwo swoje i

bliskich. S. Ł. (2) i Z. S. potwierdziły fakt doznania przez W. R. obrażeń ciała spowodowanych zranieniem przez wybitą szybę w oknie, cytowały one również relację dziewczynki na temat poczucia zagrożenia spowodowanego zachowaniem oskarżonego u niej i jej matki. Wprawdzie w swych zeznaniach wymienione mówiły o okolicznościach zasłyszanych od pokrzywdzonej, jednak z uwagi na spójność tych relacji, zeznania te uzupełniały i potwierdzały depozycje pokrzywdzonej.

Istny wkład w zakresie ustalenia sprawstwa i winy oskarżonego stanowiły zeznania świadków D. M. i K. R. odnoszące się do faktu posługiwania się przez oskarżonego numerem (...), pod którym świadkowie kontaktowali się z oskarżonym, a z którego jednocześnie pokrzywdzona otrzymywała zawierające groźby wiadomości tekstowe.

Wiarygodność relacji pokrzywdzonej potwierdza zawartość danych teleinformatycznych uzyskanych w zakresie połączeń z numerem telefonu użytkowanym przez pokrzywdzoną. W toku dochodzenia nie uzyskano pełnych danych bilingowych w tym zakresie, jednak braki te zostały uzupełnione na etapie postępowania przed sądem w oparciu o badanie zawartości pamięci telefonu komórkowego zabezpieczonego od pokrzywdzonej. Opinia wydana w tym zakresie przez biegłego z zakresu technik informatycznych wskazuje jednoznacznie na treść wiadomości sms otrzymywanych przez pokrzywdzoną i potwierdza, że miały one charakter wulgarnych wyzwisk oraz zawierały elementy gróźb karalnych pozbawienia życia, podpalenia mieszkania pokrzywdzonej czy też domu jej rodziców, wybicia szyb w oknach jej mieszkania. Uzyskane w ten sposób dane w pełni korespondują z relacją pokrzywdzonej.

Zeznania E. D. Sąd oceniał również w kontekście opinii biegłej psycholog J. O., która na podstawie badania pokrzywdzonej stwierdziła, że jest ona zdolna do prawidłowego postrzegania i odtwarzania spostrzeżeń. Biegła wskazała, że pokrzywdzona wykazuje wyraźne objawy nerwicowe i z uwagi na problemy z koncentracją uwagi może mieć trudności ze złożeniem zeznań odtwarzających zdarzenia chronologicznie. Sąd dostrzegł sygnalizowaną przez biegłą pewną chaotyczność relacji pokrzywdzonej, jednak nie uznał tego za element dyskwalifikujący wiarygodność tych depozycji, stwierdzając, że taki ich charakter znajduje usprawiedliwienie w konstrukcji psychicznej świadka oraz jej emocjonalnym stosunku do okoliczności sprawy. Cytowaną opinię biegłej Sąd uznał za całkowicie miarodajną.

Sąd odmówił wiary wyjaśnieniom R. G., który całkowicie kwestionował swoją odpowiedzialność w zakresie stawianych mu zarzutów. Wobec treści zeznań E. D., wspartych relacjami innych świadków oraz dowodami z danych bilingowych, przeciwne twierdzenia oskarżonego Sąd ocenił w kategoriach obranej przez niego linii obrony, ukierunkowanej na uniknięcie odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwa.

Za nieprzydatne do poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie uznał Sąd zeznania świadków przesłuchanych na wniosek oskarżonego: P. N., G. J. i M. L.. Świadkowie N. i L. nie mieli żadnej wiedzy na temat okoliczności potwierdzających lub wykluczających odpowiedzialność oskarżonego w zakresie zarzucanych mu czynów. Kurator sądowy G. J. zeznał, że w 2014 roku nie pełnił dozoru nad oskarżonym, stąd też nie znał okoliczności będących przedmiotem niniejszej sprawy.

Odpowiedzialności z art. 190a§1 kk podlega ten kto przez uporczywe nękanie innej osoby lub osoby jej najbliższej wzbudza u niej uzasadnione okolicznościami poczucie zagrożenia lub istotnie narusza jej prywatność. Głównym przedmiotem ochrony art. 190a§1 kk jest szeroko rozumiana wolność, zarówno w aspekcie wolności „od czegoś” (od strachu, od nagabywania, od niechcianego towarzystwa innej osoby), jak i wolności „do czegoś” (przede wszystkim do zachowania swojej prywatności), przy czym indywidualnym przedmiotem ochrony dalszym, drugoplanowym, ubocznym, jest też zdrowie, tak psychiczne jak i fizyczne osoby pokrzywdzonej tego rodzaju działaniem przestępczym. (...) to „ustawicznie dręczyć, trapić, niepokoić (czyms) kogoś, dokuczać komuś, nie dawać chwili spokoju” („Słownik języka polskiego”, red. M. Szymczak, t. 2, Warszawa 1984, s. 317). Odnośnie uporczywości warto zaś przytoczyć ugruntowany pogląd Sądu Najwyższego znajdujący zastosowanie to tej przesłanki przedmiotowego przestępstwa, zgodnie z którym „znamię uporczywości łączy w sobie dwa elementy (...) jeden z nich charakteryzuje postępowanie sprawcy od strony podmiotowej, a polega na szczególnym nastawieniu psychicznym wyrażającym się w nieustępliwości, chęci postawienia na swoim (obojętnie, z jakich pobudek), podtrzymywaniu własnego stanowiska na przekór ewentualnym próbom jego zmiany. (...) drugi element, obiektywny, polega na trwaniu takiego stanu

rzeczy przez pewien dłuższy czas” (zob. uchwała SN z dnia 9 czerwca 1976r., VI KZP 13/75). Oprócz znamion czasownikowych dla zaistnienia przestępstwa uporczywego nękania, czyli przestępstwa z art. 190a § 1 kk, konieczne jest wystąpienie skutku w postaci wzbudzenia u pokrzywdzonego poczucia zagrożenia lub też naruszenia prywatności. Jak wspomniano wcześniej zagrożenie to winno być oceniane według kryteriów obiektywnych.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, jego analiza i ocena, w sposób niewątpliwy wykazały winę i sprawstwo R. G. odnośnie popełnienia zarzucanego mu czynu, wyczerpującego ustawowe znamiona występku określonego w art. 190a § 1 kk. Potwierdzeniem winy i sprawstwa oskarżonego w tym zakresie – jak już wyżej wskazano – były przede wszystkim zeznania E. D., wsparte zeznaniami pozostałych świadków, którym Sąd nadał walor w pełni wiarygodnych, prawdziwych oraz powołujących fakty i okoliczności, które w rzeczywistości zaistniały, i to w czasie i w okolicznościach przez pokrzywdzoną wskazywanych. Zeznania pokrzywdzonej, potwierdzone depozycjami pozostałych świadków oraz treścią odtworzonych przez biegłego wiadomości sms, jakie otrzymywała od oskarżonego, jednoznacznie wskazywały, że działanie oskarżonego wzbudzało u E. D. uzasadnione poczucie zagrożenia, ugruntowane wcześniejszymi tego samego rodzaju zachowaniami oskarżonego oraz incydentami włamań do jej mieszkania, uszkodzeniami sprzętów wyposażenia lokalu, kradzieżami drobnych przedmiotów i dokumentów. Pokrzywdzona miała przy tym świadomość tego, że oskarżony nadużywał alkoholu, a pod jego wpływem nie kontroluje i nie hamuje swojego postępowania.

Za udowodnione Sąd uznał również sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie dwóch pozostałych z zarzucanych mu czynów, opierając się w zakresie ustaleń co do występku z art. 190 § 1 kk na zeznaniach pokrzywdzonych rodziców E. S. i W. Ł., których relacje jednoznacznie wskazywały na istnienie po ich stronie obawy spełnienia kierowanych przez oskarżonego gróźb odnoszących się do nich. Obawę tę należy ocenić jako uzasadnioną w kontekście świadomości pokrzywdzonych co do przestępczego charakteru zachowań podejmowanych uprzednio przez oskarżonego na szkodę ich córki (uprzednich incydentów nękania, kradzieży, niszczenia różnych przedmiotów, wybijania szyb), ich natężenia i konsekwencji. Sąd nie miał wątpliwości, że starsi ludzie, jakimi są pokrzywdzeni, byli w pełni usprawiedliwieni w zakresie swoich obaw w stosunku do oskarżonego, który dał się poznać jako osoba nieobliczalna i niebezpieczna.

Opierając się na jednoznacznych zeznaniach E. D., która odpowiedzialnością za wybite szyby w swym mieszkaniu w dniu 12 stycznia 2014 roku obarczyła oskarżonego oraz mając na względzie, że jej relacja w tym zakresie znajduje potwierdzenie w danych bilingowych, wskazujących na to, że to oskarżony w tym okresie wielokrotnie odgrażał się właśnie wybiciem szyb w oknach mieszkania pokrzywdzonej, Sąd uznał, że należy również R. G. przypisać odpowiedzialność za spowodowanie u W. R. obrażeń ciała opisanych w trzecim z kolei zarzucie stawianym oskarżonemu. Jak już wyżej wskazano, zeznania E. D. w tym zakresie korespondują z zeznaniami S. Ł. (2) i Z. S., sporządzoną w szkole dokumentacją oględzin ciała dziewczynki oraz opinią lekarską odnośnie ich charakteru i następstw.

Sąd podzielił pogląd oskarżyciela publicznego odnośnie kwalifikacji prawnej czynów zarzucanych oskarżonemu i przypisał mu winę i sprawstwo w tym zakresie, bez żadnych modyfikacji.

Za przypisane oskarżonemu przestępstwa Sąd wymierzył mu odpowiednio kary 4 miesięcy pozbawienia wolności (art. 190a § 1 kk), 3 miesięcy pozbawienia wolności (art. 190 § 1 kk) oraz 6 miesięcy pozbawienia wolności (art. 157 § 2 kk), orzekając wobec oskarżonego również karę łączną w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd miał na uwadze pobudki i sposób działania sprawcy, społeczną szkodliwość jego czynu, stopień winy, osobowość sprawcy oraz jego postawę po dokonaniu przestępstw. Oskarżony działał z pełną premedytacją, faktycznie kontynuując zachowania, za które został prawomocnie skazany, naruszając zróżnicowane dobra osobiste kilkorga pokrzywdzonych, przez co zakres negatywnych skutków jego działania należy określić jako znaczny. W ogóle nie wyraził skruchy, częściowo próbując w kłamliwy sposób uwolnić się od odpowiedzialności za swoje czyny. W tych okolicznościach wymierzonej oskarżonemu kary łącznej i kar jednostkowych, oscylujących w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, nie można zdaniem Sądu ocenić jako nadmiernie surowych, mimo iż z uwagi na wcześniejszą karalność nie zachodzą w odniesieniu do oskarżonego przesłanki warunkowego zawieszenia wykonania kary ujęte w art. 69 § 1 kk. Zdaniem Sądu zarówno kary jednostkowe jak i kara łączna, orzeczone w takiej postaci i wymiarze,

stanowiąc będą dostateczny wyraz represji karnej, będąc adekwatną do stopnia społecznej szkodliwości czynów oskarżonego, jego zawinienia i osobowości oraz wystarczającą dla zrealizowania wobec oskarżonego swoich celów zapobiegawczych i wychowawczych.

O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. G. wynagrodzenie, które wyliczono w oparciu o § 12a ust. 2 pkt 3 i § 12d Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (pkt. V wyroku).

O kosztach sądowych rozstrzygnięto w oparciu o art. 624 § 1 kpk zwalniając oskarżonego R. G. w całości od ich ponoszenia, uwzględniając jego sytuację materialną (pkt. VI wyroku).